

„Полудѣ ли, мар' Стояно,
Та отивашъ толкозъ рано?
Стой почакай д' идемъ двама.“
Па се пусна к' нейна мама
Да ковлади тя Стояна,
Че отива на поляна.

Ей искочи стара майка
На високъ и хубавъ чардакъ:
Ахна, тжрти се, заплака
Като видѣ кръвавъ байракъ,
Че се байракъ тамъ вѣтрѣ
Срѣдъ юнаци, срѣдъ дружина,
И Стоянка се бѣлѣ
Въ пригрждкитѣ у Дойчина.

Като зърна той, че иде
Неговото мило либе,
Изъ юнаци той искочи
И къмъ нея съ прѣстъ посочи:
„Ей, дружина, хай станете!
Ей я иде—погледнете:
Туй е мойта горска птица,
Туй е мойта годеница!“

Па си весель, засмѣнъ трѣгна
Да посрѣщне той Стояна;
Наближи я—съ пушка грѣмна.
Като видѣ, че ѝ засмѣна.
И дружина загърмѣха,
На засѣвкитѣ запѣха;
А тя ржцѣ си разгърна
Та Дойчинъ я младъ пригърна.